òci de lövi
quei doi lumini
sgrìsol de cöri
lóre ‘ndel stròf

cant de cioìta
‘ndel scùr, ‘nzispàda
compagna ‘n anima
sul vènt via oltra

e la se strénge
‘nde l’ultim sgól
piuma ligéra
pogiàda a l’ala

coi òci mìzi
negùn la vede
sol na careza
soriso al ciél

e ‘l bianc’ linzöl
fianèla al bosc’
la töl en gaida
ninàrghe ‘l sòn

fòrsi che i pradi
e ‘n sgiànz che slùse
fés dei tò sogni
el fior pu bèl

Giuliano

adès ti polsa…

Per Eluana Englaro